

„Kde máš Macíka?“ spýtala sa mamička Barborky, keď jej prišla dať bozk na dobrú noc. „Dnes s tebou nespinká?“

„Nie.“

„To je dobre, srdiečko. Si už veľké dievčatko a nepotrebuješ do postele hračku. Krásne sničky, moja malá.“

Keď však chcela mama zhasnúť svetlo, všimla si, že Barborke sa po líci kotúľa veľká slza.

„Čo ti je, miláčik?“ opýtala sa dcérky. „Stalo sa niečo?“

„To všetko kvôli Macíkovi,“ rozplakala sa Barborka.

„Kvôli Macíkovi?“ začudovala sa mama.

„Áno, lebo je zlý.“

„Zlý?“ zopakovala mama
čoraz viac prekvapená.

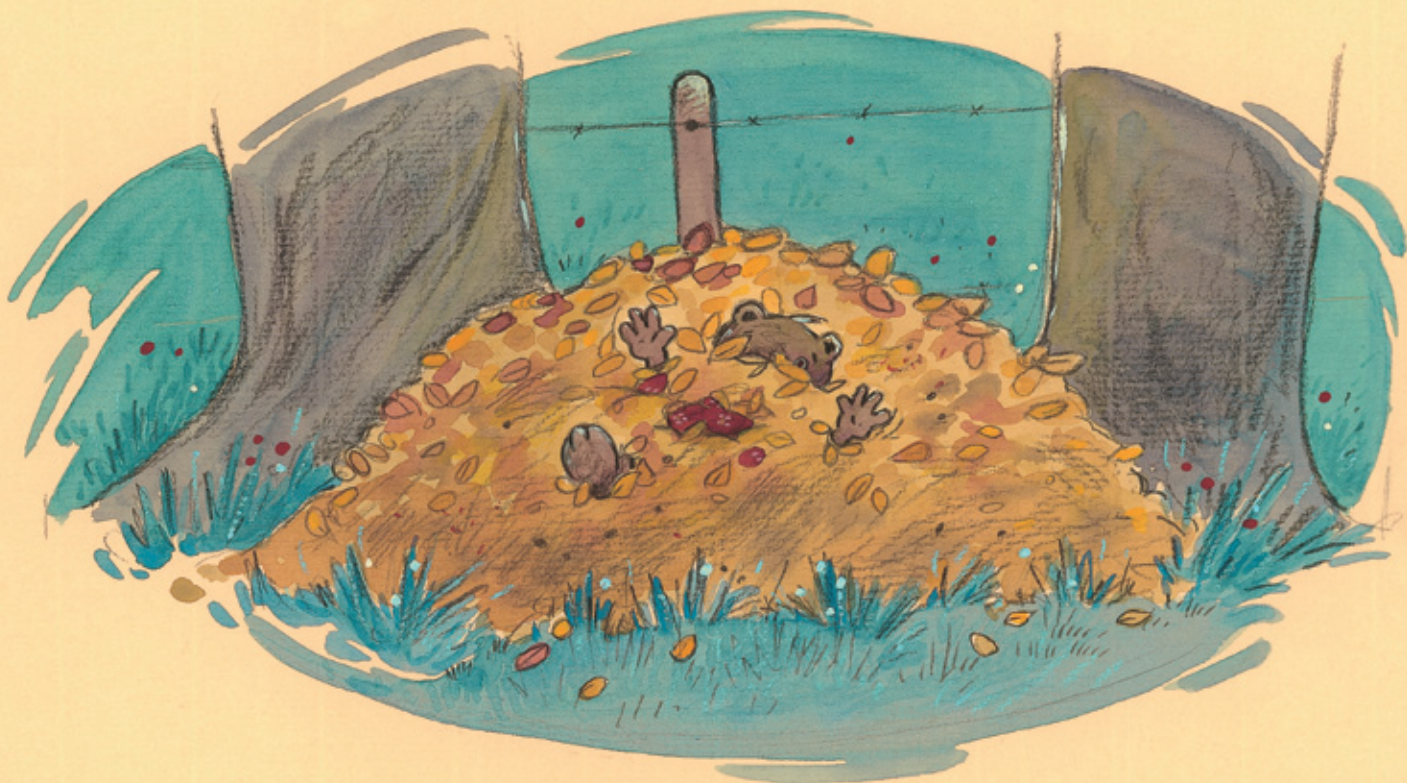
„Čo spravil?“

„Nič,“ odvetila Barborka,
plačúc už celkom
nahlas.

„Tak prečo vravíš, že je zlý?“ nechápala mama.
„Keď sa na mňa pozrie, je zlý,“ vyhrkla Barborka a schovala sa pod perinu. Mama na ňu hľadela a ničomu nerozumela.

„A kde je teraz?“ zaujímala sa mama.

„Vzadu v záhrade, v kope suchého lístia. Chcela som ho odniesť do smetiaka, ale on sa na mňa škaredo pozrel, a ja som sa zľakla.“

Mama s Barborkou šli do záhrady a tam v kope lístia naozaj našli medvedíka.

„Chudáčik Macík,“ povedala mama, „veď on stratil jedno oko.“

„Vyzerá ako zlý pirát. On je...“ Barborka zaváhala, „... on je teraz, no, ako sa to povie – bezoký.“

„Ale choď,“ zasmiala sa mama, „on je iba jednooký. Chýba mu jedno očko, nič viac.“